

همدلی اسینمای ایران که در چند دهه گذشته با فتح جایزه‌هایی مهم از رویدادهای معتبر سینمایی دنیا بر اعتبار دبرین خود٬ بیش‌ازپیش افزوده بود، در یکی دو سال گذشته روندی کاملاً نزولی را در پیش گرفته است. در این مدت اگرچه تعدادی فیلم از کارگردان‌های شناخته‌شده ایرانی در جشنواره‌های بین‌المللی حضور داشتند و جوایز از رשמندی هم کسب کردند؛اما آنچه به‌عنوان جریان رسمی سینمای ایران شناخته می‌شد، تقریباً در حال حذف از عرصه بین‌المللی است.ریشه‌یابی این مسئله به دلایل مختلفی می‌رسد که یکی از مهم‌ترین آن‌ها توقف ساخت فیلم‌های باکیفیت و غیبت فیلمسازان مطرح در جریان تولید سینماست. در حال حاضر جدی‌ترین نتیجه این ماجرا به خالی بودن سبد سینمای ایران برای معرفی یک فیلم «مناسب» به آکادمی اسکار منجر شده به‌طوری که امسال از معدود دوره‌هایی است که کمیته انتخاب فیلم، دست‌کم تا الان گزینه خاصی را پیش روی خود ندارد. محمد اطیابی از پخش‌کننده‌های بین‌المللی خصوصی درباره افول سینمای ایران در جشنواره‌های خارجی و روند رو به گسترش فیلم‌های زیرزمینی نظرات جالبی دارد که دانستن آنها می‌تواند به شناخت بهتر مخاطب درباره موضوع یادشده کمک زیادی کند. در ادامه متن گفت‌وگوی این چهره را درباره دلایل افول سینمای ایران، می‌خوانید:

«به بهبود وضع سینما در کوتاه‌مدت خوش‌بین نیستیم!

اطیابی در پاسخ به اینکه آیا ازاین‌پس به موفقیت فعلی سینمای ایران در دنیا باید عادت کرد یا باید منتظر تغییرات احتمالی باشیم، گفت: من به بهبود وضعیت سینمای ایران دست‌کم در کوتاه‌مدت چندان خوش‌بین نیستیم. بهبود اوضاع نیازمند تصمیم‌های بزرگ است و این افتقی که فعلاً مقابل ما ترسیم کرده‌اند، نمی‌تواند مؤید تغییر و تحولی بزرگ باشد؛ بنابراین فکر می‌کنم این در، همچنان روی همان پاشنه می‌چرخد و نباید انتظار داشته باشیم که به‌زودی امکان فعالیت و تولید برای فیلمسازان سابقه‌ و مستعد ما فراهم شود و با نداشتن آثار کیفی، نمی‌توان انتظار تغییر وضعیت فعلی را داشت.از طرف دیگر یک واقعیت مهم این است که حجم تولید محتوا در سینمای دنیا بسیار بالا رفته و حتی کیفیت فیلم‌ها نسبت به سال‌های گذشته بهتر شده است. این موضوع کاملاً قابل‌ارزیابی است و می‌توان سینمایهای بسیاری را مانند هند و ترکیه هم زد که فیلم‌های قابل‌توجهی را عرضه می‌کنند و تقریباً به بسیاری از جشنواره‌های معتبر هم حضور دارند؛ جشنواره‌هایی که ما در آن‌ها غایب هستیم؛ آن‌ها پذیرفته‌شده و جایزه هم می‌گیرند در نهایت فیلم‌هایی که در بازارها و ارکان‌های جهانی حضور دارند و خبری از سینمای ایران نیست.

«باید با سینمای دنیا تعامل داشته باشیم؛ ولی درها را بستیم

او یادآور شد: راه ورود به بازارهای جهانی روشن و مشخص است. ما باید با سینمای دنیا تعامل داشته باشیم که نداریم. تمام درها را بستیم؛این‌می‌توانیم تولید کنیم داشته باشیم؛ چون با کشورهای دیگر توافقنامه رسمی تولید مشترک نداریم- و آنچه به‌عنوان توافقنامه تولید مشترک با افتخار از طرف مسئولان رسانهای شده، هیچ‌گاه به اجرا در نیامده است. آیا تاکنون یک تولید مشترک رسمی با کشورهای چین، و روسیه داشته‌ایم؟ نام ببرید؛ در نبود تولید مشترک رسمی، از بسیاری امتیازها، بودجه‌ها، سوبسیدها و ظرفیت‌ها محروم می‌شویم در صورتی که کشورهای دیگر از تمام این امتیازها استفاده می‌کنند. همین الان با یک تحقیق ساده می‌توان دید که بسیاری از فیلم‌های راه‌یافت‌ه جشنواره‌های مطرح دنیا که جایزه هم می‌گیرند، تولید مشترک هستند. شما همین تولیدات به‌اصطلاح غیررسمی سینمای ایران را بررسی کنید، یک فیلم یک نفر نمی‌توانید پیدا کنید که نام چند کشور را در کنارش نداشته باشد. بعضی از جشنواره‌های اروپایی هم یک قانون نوشته‌اند دارند و ملزم هستند که ۷۰ تا ۸۰ درصد انتخاب‌های خود را از میان تولیدهای مشترک اروپا بریزند. آن‌ها موضوع را هیچ‌وقت اعلام رسمی نمی‌کنند؛ اما در عمل اتفاق می‌افتد.

«جولان قطر و عربستان در جشنواره‌های بین‌المللی سینمایی

اطیابی در ادامه داد: در حال حاضر در همسایگی ما قطر و عربستان دو کشوری هستند که نامشان را در کاتالوگ‌های جشنواره‌های بین‌المللی فیلم می‌بینیم؛ یعنی دو کشوری که صنعت سینما ندارند و حتی در بخش نیروی انسانی، استعداد ندارند صرفاً با ایجاد فاند و صندوق مالی و سرمایه‌گذار، توانسته‌اند نام خود را در سینمای دنیا مطرح کنند. نتیجه این نوع مشارکت‌ها و استفاده از صندوق‌های مالی را به شکلی دیگر هم می‌توان دید. مثلاً در فیلم اخیر آقای رسول‌اف که در ایران تولید شده (دانه انجیر معابد)، اسم یک شرکت فرانسوی به‌عنوان سرمایه‌گذار دیده می‌شود که از جزئیاتش می‌توان حدس زد؛بخش تولید «فریم‌توتیک» بخش‌کننده بین‌المللی فیلم است. همچنین نام یک شرکت آلمانی دیده می‌شود که شرکت خود آقای رسول‌اف است و در نهایت به نقطه‌ای می‌رسد که این فیلم به‌عنوان تولید مشترک آلمان و ایران و فرانسه معرفی و بعد هم به‌عنوان نماینده آلمان در اسکار تعیین می‌شود. این‌ها همه امکانی بوده که از طریق تولید مشترک به دست آمده است. فیلم «منطقه بحرانی» علی‌احمدزاده نیز به‌عنوان تولید مشترک ایران و آلمان، از صندوق جهانی فیلم در جشنواره برلین مبلغی بلاعوض در اختیار گرفت که این مبلغ به پختی‌کننده فیلم در آلمان داده شد تا آن را در این کشور ارکان کنند؛ ولی تولیدات ایرانی نمی‌توانند این امتیازها را داشته باشند چرا که نام تمام این چهره‌ها را بسته‌ایم.

«رشد تئاتر و موسیقی و نمایشگاه‌های زیرزمینی

او در ادامه به موضوعی دیگر اشاره کرد و افزود: علاوه بر این‌ها مادامی که به طور رسمی و گسترده فیلم خارجی در ایران ارکان نکنیم، نمی‌توانیم انتظار داشته باشیم که کشورهای دیگر، فیلم‌های ایرانی را خریداری کنند. طبیعتاً شاید مهم‌ترین دلیل این ماجرا «تحریم» باشد که به واسطه تحریم‌های گسترده سیاسی و اقتصادی، حتی امکان ساده یک معامله تجاری را در صنعت سینما نداریم و به‌راحتی نمی‌توانیم فیلم بفروشیم یا خریداری کنیم. اگر هم این کار را انجام دهیم به‌هیچ‌وجه نمی‌توانیم وجه فروش خود را به ایران منتقل کنیم که در این صورت دچار مشکلات جدی اقتصادی و بانکی خواهیم شد. براین‌اساس نوعی سرخوردگی میان هنرمندان ما و سینماگران وجود دارد که باعث شده است در دو سال اخیر و بعد از اتفاق‌هایی که در این مدت رخ داده، بسیاری از فیلمسازان ترجیح دهند که کار نکنند و فیلمی نسازند. در این مدت به دلایلی که همه می‌دانیم، بخشعی از این فیلمسازها سراغ سینمای غیررسمی یا زیرزمینی رفتند و در این بخش مشغول کار شدند که البته این جریان مختص به سینما نیست و اکنون موج بزرگی از تئاترها، نمایشگاه‌های تجسمی، ادبیات و شعر و موسیقی زیرزمینی در جای‌جای کشور پا گرفته و روبه‌رشد است. نکته قابل‌ذکر اینکه، فیلم‌های بلند را می‌توان تا حدودی رصد کرد و از نمایش آن آگاه شد؛ اما در بخش فیلم کوتاه و مستند و انیمیشن جهانی دیگر حکم‌فرماست که در آن جایی به نام وزارت ارشاد وجود ندارد و قابل کنترل هم نیست. همگان هم مطلع‌اند که در کنار خیل نیروها و استعدادهای نخبه ایرانی، سینماگران بسیاری هم مهاجرت

فرهنگ وهنر

محمد اطیابی؛ پخش‌کننده بین‌المللی خصوصی در آستانه روز سینما:

هشدار جدی برای آینده سینمای ایران!

کرده یا اقامت دیگر کشورها را به دست آورده‌اند تا شاید امکان و موقعیتی برای فعالیت در خراج از ایران پیدا کنند. حال مدیران دولتی ما همچنان تأکید کنند که وضع سینما خوب‌است، در عرصه بین‌المللی موفقیم و همه می‌توانند فیلم خود را بسازند.

«سینمای ایران از ارکان و جشنواره‌های خارجی حذف می‌شود؟

اطیابی در پاسخ به اینکه اگر این وضعیت همچنان ادامه داشته باشد، آیا احتمال حذف سینمای ایران از جریان رسمی نمایش و جشنواره‌های سینمای دنیا وجود خواهد داشت، گفت: این اتفاق کم‌کم در حال رخ دادن است. جشنواره‌های بزرگ تقریباً هیچ انتخابی از سینمای رسمی ما ندارند؛ این اتفاق در دو سه سال اخیر رخ داده و شاید آخرین حضور یکی از تولیدات رسمی ما که موفق بود و به‌نوعی «بازی خداحافظی» را انجام داد، فیلم «جنگ جهانی سوم» ساخته هومن سیدی بود. از میان تولیدات رسمی، سال گذشته، فیلم‌های «صعب‌کشی»، «رگستان»، «کاپیتان» و «عزیز» موفق‌تر از مابقی فیلم‌ها بودند. در سال ۲۰۲۳، ما ۱۱۳ فیلم بلند داستانی داشتیم که حداقل یک نمایش در رویدادهای یا نمایش عمومی داشتند و از این میان ۶۴ فیلم (۵۶ درصد) هم حداقل در یک جشنواره و رویداد سینمایی در خارج از ایران داشتند. از میان ۶۴ فیلم، با اغماض ۶ فیلم تولید رسمی (۹ درصد) نمایش‌های قابل‌قبولی در جشنواره‌ها داشتند؛ اما پنج فیلم غیررسمی در کمتر از ۱۰ فیلم ساخته کارگردان‌های ایرانی در خارج از کشور، یعنی ۱۵ فیلم (۱۹ درصد)، بیش‌ترین حضورهای کیفی در جشنواره‌های جهانی را داشته و جوایز قابل‌توجهی هم گرفتند، مانند «سرخه‌ایرانی» (مریم کشاورز- آمریکا)، «شیدا» (نورا نیاوسی- استرالیا)، «فرمونت» (بابک جلالی- آمریکا)، «مرزهای بی‌پایان» (عباس امینی- ایران/جمهوری چک/آلمان)، «اُزیر ظهیر طبری آبادان» (سپیده فارسی- فرانسه/آلمان/ لوکزامبورگ/بلژیک)، «شسمن» (میلاد اعلمی- سوئد)، «همای زمین» (علی عسگری و علیرضا خاتمی، «تورهای خالی» (پهروز کریمی زاده- ایران/آلمان)، «منطقه بحرانی» (علی احمدزاده- ایران/ آلمان)، «تاتامی» (زهرا امیرابراهیمی- گرجستان/آمریکا)، «شیل» (فرهاد دل آرام- ایران/آلمان فرانسه) و متأسفانه از ۶۴ فیلم بلند ایرانی حاضر در جشنواره‌های سال ۲۰۲۳، ۵۸ فیلم (۹۰ درصد)

تک نمایش در یک رویداد قابل‌قبول داشته و اکثر باقیمانده فیلم‌ها در جشنواره‌های کم‌ارزش و جعلی حضور داشته‌اند؛ما در سال جاری ۲۰۲۴، ۲۷۶ فیلم بلند در فهرست داریم که اطمینان داشته باشیم تعداد فیلم‌های جریان تولید غیررسمی بیش‌تر و آمار کلی تولیدات امسال هم بالاتر خواهد رفت. تاکنون ۲۶ فیلم بلند در جشنواره‌ای در خارج از ایران حضور داشته و یا خواهد داشت و طبیعتاً است که این آمار با توجه‌به فصل پاییز که فصل جشنواره‌هاست، افزایش خواهد داشت. پس حداقل ۲۵۰ فیلم بلند در فهرست امسال خود داریم که در انتظار انتخاب و حضور در یک جشنواره بین‌المللی هستند؛ ۲۸ فیلم قطعی به‌نمایش درآمده در جشنواره‌ها، هفت فیلم تولید غیررسمی و ۹ فیلم خارجی ساخته سینماگران ایرانی و در مجموع ۱۶ فیلم (۴۲ درصد) کیفی‌ترین حضورها را داشته‌اند. هفت فیلم ایران نمایش داشته‌اما ۱۵ فیلم (۴۰ درصد) فیلم‌ها در جشنواره‌های بی‌ارزش و جعلی حضور داشته‌اند؛ چهار فیلم بلند امسال ما نمایش اول جهانی خود را در جشنواره فیلم داکا بنگلادش آغاز کرده‌اند.

«مانورهای رسانه‌ای جشنواره‌های جعلی و سرکسه کردن فیلمسازان

او در این زمینه با اشاره به خبرهایی که به‌ویژه در بخش فیلم‌های کوتاه و از حضور جهانی آن‌ها در جشنواره‌های خارجی بازتاب داده شده، ادامه داد: واقعیت این است که بسیاری از مانورهای رسانه‌ای که درباره جشنواره‌های خارجی رخ می‌دهد یا برای جشنواره‌های فیک و جعلی است یا جشنواره‌های بی‌ارزش و غیر قابل‌اعتنا و حیف از این حجم گسترده حضورهای بی‌ارزش که به‌واسطه عدم آگاهی فیلمسازان و یا دلالت‌هایی است که به نام پخش‌کننده بین‌المللی یا فیلمسازان سواستفاده کرده و این سینماگران را سرکسه می‌کنند! جای سینمای متفکر هنری ایران در جشنواره‌های بین‌المللی و به‌تبع آن بازارهای بین‌المللی کوچک‌تر نشده و آمارسازی‌ها و فیلم‌های اگزوتیک جایگزین فیلم‌های کیفی ایران شده‌اند؛اطیابی درباره اینکه به نظر می‌رسد در حوزه سینمای کوتاه وضعیت متفاوت‌تر باشد، و فیلم‌ها با وجود شرایط دو سال گذشته، راحت‌تر تولید می‌شوند، بیان کرد: با قطعیت می‌توان گفت که سینمای کوتاه، مستند و انیمیشن در حال حاضر موفق‌تر از سینمای بلند داستانی است. هیچ‌کدام از این سه گونه سینما به‌خاطر فیلم‌هایی که در مراکز دولتی مثل دفاتر انجمن سینمای جوان ساخته می‌شوند، قید و بندهای سانسور و مجوزهای سینمای مرسوم را ندارند و هزاران فیلم کوتاه، مستند و انیمیشن به‌راحتی ساخته و عرضه می‌شوند و برخی هم حتماً موفق‌اند. باز هم حسرتی وجود دارد که در این بخش، عرضه و پخش بین‌المللی حرفه‌ای کمتر دیده‌شده و حتی در قبایس یا بخش فیلم‌های بلند داستانی، کیفیت هم عمل می‌شود؛و با بیان اینکه از کم‌وکیف جریان پخش در حوزه فیلم‌های کوتاه اطلاعات جامعی ندارد، اضافه کرد: «بااین‌وجود در جریان هستم که عدای نام خود را در این بخش، پخش‌کننده بین‌المللی گذاشته‌اند؛ ولی در واقعیت دلال هستند و آن‌ها را بیشتر «کلیکزن» یاد نامید؛ چون فقط در

اهتمام خود را برای ازبین‌بردن یک دستاورد به انجام رساندند. چرا؟ چون تصور می‌کردند این موفقیت باید در دل جشنواره فیلم فجر اصلی باشد که نشد و با مخالفت‌های غیرعقلانی شماری افراد که مب‌ادان تغییر نام، رویدادی مشابه در پیش از انقلاب را تداعی کند که کاش می‌کرد. مگر جشنواره جهانی فیلم تهران بد عمل کرده بود که مایه آبروبریزی ایرانی‌ها باشد؟ به هر روی، مدیران جدید با این نگاه که جشنواره فجر در بخش ملی و بین‌المللی یکی است، با این تصور که موفقیت جشنواره جهانی را می‌توانند در کنار جشنواره اصلی و ملی فجر داشته باشند، آن دو را دوباره در هم ادغام کردند و طبعاً به نتیجه مطلوب نرسیدند. نه مدیریت مناسب داشتند و نه بهمن‌ماه به‌واسطه جشنواره‌های ساندنس، رتردام و برلین، زمان مناسبی برای یک رویداد بین‌المللی سینمایی در ایران است.

«مانیازمند تعامل بین‌المللی هستیم

او درباره اینکه آیا می‌توان این پیشنهاد را برای احیای جشنواره جهانی به رئیس جدید سازمان سینمایی داد، گفت: این امر نیازمند تغییر نگاه و رویکرد تمام مدیران آینده سینما در بخش‌های مختلف است که من نسبت به این تغییرات حداقل در کوتاه‌مدت خوش‌بین نیستیم. اگر این تغییر نگاه صورت گیرد ما نه‌تنها به یک جشنواره جهانی و مستقل فیلم تهران نیاز داریم، بلکه می‌توان به انواع دیگری از جشنواره‌ها نیز فکر کرد. جشنواره‌های فیلم موقعیت‌هایی برای مردم، سینمادوستان و سینماگران هستند و حتی در نگاهی کلان‌تر از جنبه دیپلماتسی عمومی می‌تواند کاملاً به نفع کشور باشد. ما می‌توانیم ده‌ها جشنواره بین‌المللی در موضوع‌های مختلف در گستره ایران داشته باشیم. مقدمه جشنواره‌های فیلم، دموکراتیک‌ترین رویدادهای ممکن در دنیا هستند به این مفهوم که در هیچ رویدادی این امکان وجود ندارد که در یک بازه زمانی یک هفته تا ۱۰ روز، بتوان با این حجم از نگاه و رویکرد و سلیقه در آثار مختلف هنری روبرو شد. جشنواره فیلم بالذات یک رویداد هنری دموکراتیک است و در جوامعی مثل ایران این رویدادها بهتر می‌توانند در گسترش آن هنر خاص چه سینما باشد، چه تئاتر یا هر عرصه هنری دیگر عمل کنند. ما نیازمند تعامل بین‌المللی بیشتر هستیم و ساده‌ترین و دمدمی‌ترین آن‌ها جشنواره‌های بین‌المللی هستند. او افزود: من قبلاً هم گفته بودم که جشنواره جهانی فیلم فجر را می‌توان با نامی دیگر به‌عنوان یک جشنواره منطقه‌ای برگزار کرد که شامل ایران، کشورهای فارسی‌زبان، حوزه خاورمیانه، قفقاز و آسیای میانه باشد؛چرا که به‌رحال سینمای ما نسبت به این کشورها جایگاه ویژه‌ای دارد؛ هر چند برخی از آن‌ها هم دیگر از ما جلو زده‌اند؛ ولی ما می‌توانستیم در حوزه سینما نقطه مزگی از این منطقه باشیم. این رویکرد را جشنواره فیلم دبی با زیربوق آغاز کرد و به جایی نرسید و اکنون جشنواره فیلم «دریای سرخ» عربستان هم در این مسیر گام برداشته و به نظر موفق‌تر از رویدادهای مشابه در جهان عرب است.

«عزیز با وجود این تعداد فیلمساز زن، یک جشنواره فیلم زنان معتبر نداریم؟

اطیابی در پاسخ به اینکه چطور می‌توان جشنواره‌های متنوع راه انداخت وقتی تجربه نشان داده که در راندهازی جشنواره‌های متنوع باز هم نگاه ایندولژیک حاکم است به‌طوری که وقتی قرار می‌شود جشنواره فیلم زنان بگیرد، رویدادی با نام «حوا» به راه می‌افتد که مخاطب و سینماگر از آن طور که باید جلب نمی‌کند، توضیح داد: متأسفانه همین‌طور است. اینجا رویکردی هست که به همه چیز رنگ و بوی ایندولژیک می‌دهد و فراتر از آن می‌خوانند همه چیز را تحت کنترل خود داشته باشند. در بسیاری از کشورهای دنیا جشنواره فیلم زن وجود دارد؛ چرا ما وجود این تعداد فیلمساز زن، یک جشنواره فیلم‌زن معتبر نداریم؟ چرا با وجود این‌همه استعداد، جشنواره فیلم‌های اول و دوم نداریم؟ چرا جشنواره انیمیشن ما جدی‌تر و گسترده‌تر نیست؟ چرا نمی‌توانیم چند جشنواره فیلم کوتاه متنوع داشته باشیم آن هم وقتی که بیشترین جشنواره‌های دنیا نسبتاً مربوط به فیلم‌های کوتاه هستند؟ واقعیت این است که جشنواره‌های سینمایی فعلی ما حتی ظرفیت کافی برای نمایش تولیدات فعلی را هم ندارند.

«بیشترین جشنواره فیلم‌های فلسطینی در امریکاست

او یادآور شد: زمانی بود که جشنواره فیلم‌های علمی در اهواز برگزار می‌شد که به‌زعم دبیران موفق هم بوده؛ اما ادامه پیدا نکرد. ما خود به‌عنوان برگزارکننده این رویداد، تصویری از این حجم تولیدات در حوزه علم در ایران نداشتیم. در ایران ظرفیت‌های بالقوه فراوانی وجود دارد و ملای می‌توان در حوزه گردشگری یا صنایع‌دستی جشنواره‌های متعدد داشت. من در زمان ریاست دفتر آبرویی در سازمان سینمایی چندین طرح در زمینه‌های تولید مشترک و برگزاری جشنواره‌ها و صندوق‌های مالی ارائه کردم؛ ولی به نتیجه‌ای نرسید. ما حتی در موضوع فلسطین که مدیران نسبتب سه‌ان ادعا دارند در حوزه سینما خوب عمل نکرد؛ایم در حالی که بیشترین تعداد جوامع فیلم‌های فلسطینی در آمریکا برگزار می‌شوند. بیش‌ترین حمایت‌های مالی از سینماگران فلسطینی را اروپایی‌ها انجام می‌دهند. ما می‌توانستیم با راه‌اندازی یک صندوق مالی از فیلمسازان فلسطینی و فیلم‌هایی با موضوع فلسطین حمایت کنیم که حتی در این بخش هم کاری نکردیم؛این کارشناسان این موضوع تولید و در دو زمان جداگانه برگزار شود. پس این نوع از زمینه توضیح داد: ما هیچ رویدادی را در دنیا نداریم که بخش ملی ایران نیز در ادامه، نقش بررنگی در موفقیت این سینماگران مانند آقایان پناهی، رسول‌اف و فرهادی داشته‌اند.

«جشنواره جهانی فجر یک رویداد بین‌المللی قابل دفاع بود

او درباره نقش جشنواره جهانی فیلم فجر هم گفت: این جشنواره حتماً موفق عمل کرد و من تردیدی ندارم که از وجوه مختلف مانند انتخاب فیلم و حضور مهمان‌ها و برپایی بازار، یک رویداد بین‌المللسی قابل دفاع بود و محفلی به وجود آمد که فیلمسازان ایرانی می‌توانستند با فیلمسازان خارجی تعامل داشته باشند؛ البته باز هم تردیدی نیست که کاستی‌هایی برای نمونه در بخش بازار وجود داشت و مدیران این رویداد جهانی می‌توانستند از تمامی ظرفیت‌های سینمای ایران برای رشد این جشنواره استفاده کنند؛ اما آن جشنواره یک مشکل ساختاری ساده داشت که همان مشکل ساختاری سبب شد این رویداد موفق را از دست بدهیم؛او در این زمینه توضیح داد: ما هیچ رویدادی را در دنیا نداریم که بخش ملی ایران با بین‌المللی آن در دو زمان جداگانه برگزار شود. پس این نوع از برگزاری غلط بود؛ اما در بخش جهانی به دستاوردهای مهمی رسیده بودیم و به‌سادگی می‌توانستیم با تغییر نام جشنواره جهانی فجر، به جشنواره جهانی فیلم تهران در مسیر جهانی‌تر شدن سینمای خودمان و منطقه قدم برداریم که باز هم تصمیم‌سازان بالادستی داشته باشد و این روند پایانی جز شکست نخواهد داشت.

رویداد

در تالار وحدت برگزار می‌شود
اعلام جزئیات تازه‌ترین کنسرت ارکستر «نوی آفتاب»

همدلی قطعه‌های ارکستر «نوی آفتاب» به رهبری امین سالمی از مطرح‌ترین فیلم‌های سینمای ایران و جهان مشخص شد؛این ارکستر در ششم و هفتم مهر با اجرای قطعه‌هایی از فیلم‌های مطرح سینمای ایران و جهان روی صحنه تالار وحدت می‌رود. ضمن اینکه سامانه بلیت‌فروشی این کنسرت نیز از روز گذشته آغاز شده است.امین سالمی رهبر این ارکستر گفت: برای این کنسرت که به‌صورت بی‌کلام اجرا می‌شود ۹ قطعه از قطعه‌های اجرایی کنسرت گذشته و ۸ قطعه جدید نیز از دیگر برگزیده‌های مطرح سینمای ایران و جهان انتخاب شده‌اند. در این اجرا ۴ قطعه ایرانی، یک قطعه آذری، یک قطعه از سینمای ترکیه و بقیه قطعه‌هایی از سینمای جهان هستند؛او ادامه داد: قطعه‌های فیلم‌های سینمایی «چشم‌بیر» با آهنگسازی دان پریستون، «سینما پارادیزو» با آهنگسازی انیو موریکونه، «لئون حرفه‌ای» با آهنگسازی اریک سرا، «پدرخوانده» با آهنگسازی نینو روتا، «بازی تاج‌و تخت» با آهنگسازی رامین جوادوی، فیلم سینمایی «عصر جدید» با آهنگسازی چارلی چاپلین، سریال «بن سینا» با آهنگسازی فرهاد فخرالدینی، فیلم «قصیر» با آهنگسازی اسفندیار منفردزاده در این کنسرت اجرا می‌شوند. ضمن اینکه فیلم «۳:۱۰ به پونا» با موسیقی مارکو پلترامی، «تایتانیک» به آهنگسازی جیمز هورنر، سریال «پاور» با آهنگسازی کریستوفر یانینگ و استیون مک‌کیان، فیلم سینمایی «الستان عشق» با آهنگسازی فرانسیس له، «رومئو و ژولیت» با موسیقی نینو روتا، «ایزل» با آهنگسازی توری کار ایشیکلی، «آرشیون مال آلن» با موسیقی اوزرئیرجاجی بیگف و ۲ قطعه آخر از فیلم‌های سینمایی «گرگ‌ها» و «مادر» نیز از دیگر آثار به‌صحنه‌رفته در این کنسرت هستند.

میدیا فرج‌نژاد آهنگساز و طراح این پروژه:

«تار و تاریخ» را ادامه می‌دهم

همدلی اطراح و آهنگساز پروژه «تار و تاریخ» ضمن ارائه توضیحاتی درباره آنچه در این پروژه پیش روی مخاطبان قرار داده از مدیران وزارت میراث فرهنگی و گردشگری خواست تا مساعدت بیشتری با او داشته باشند. میدیا فرج نژاد آهنگساز، نوازنده و طراح این پروژه موسیقایی گفت: روند ضبط آثار در پروژه «تار و تاریخ» به این صورت است که در فواصل پنج تا هفت‌ساعتی مرتبط با آنها ساختار قطعات شده است، سپس در استودیو ضبط و پس از آن برای ضبط تصویر به لوکیشن‌های موردنظر سفر می‌کنیم. این روندی است که تا همین امروز ادامه داشته و ادب پروژه بوده است. در حقیقت ترجیح می‌دهم به‌صورت انبوم منتشر کنیم. این آهنگساز نوازنده در ادامه صحبت‌های خود گفت: از حدود ۱۵۰ لوکیشنی که تاکنون در سفرهایمان داشته‌ایم تنها ۴۰ لوکیشن بوده که نیاز به مجوز داشته است. ذکر این نکته هم ضروری است که به اعتقاد من اکنون آثار بلستانی در کشور ما حراست درست و دقیقی نمی‌شوند و شاید فراوانی قلعه‌ها

و کاروان‌سراها و ارگ‌ها باعث کم‌توجهی برخی مدیران به این گنج‌های بی‌مانند شده، کم‌اینکه بسیاری از لوکیشن‌ها به امید خراب شدن و در آستانه تخریب هستند. البته از ابتدا هدف من این بود که در کنار بناها و سازهای معروف تار تا جایی که امکان دارد شناسنامه تصویری دست‌رسی برای این گونه از بناهای تاریخی ناشناخته یا کمتر شناخته شده گردآوری کنیم و درعین‌حال موسیقی بتواند روایت صحیح‌تری از فضای آنجا ارائه دهد. حتی در آن ۴۰ مورد هم من که مجوز گرفته‌شده روند کار به این صورت بود که من با بخش مربوطه میراث تماس گرفته و به آنها به‌عنوان درخواست ضبط تصویر نامه‌ای را می‌دام و آنها پس از هماهنگی‌های لازم با حراستانشان و دیگر بخش‌ها برای تاریخی که ما مدنظر داشتیم مجوزها را صادر می‌کردند تا اینکه مشکلات اخیر پیش آمد. فرج نژاد افزود: نزدیک به شش ماه است که درگیر این موضوع هستیم. البته همان‌طور که پیش‌تر در یادداشت‌م به آن اشاره شده است، پروژه «تار و تاریخ» منی برای فعالیت ندارد، آنچه مشخص است بیشتر خریدی شخصی از سوی برخی مدیران میراث است؛ حال جز کسی چنین رفتاری داشته است، مشخص نیست. چون با هر کسی از مسئولان میراث که صحبت می‌کنم جز تعریف و تمجید از پروژه صحبت دیگری ندارد. بسیار هم خوشند هستم از تعریف این عزیزان ولی در چنین مواقعی مدیر یا کارمندی که جلوی مسیر فرهنگ و هنر را گرفته باید مشخص شود. زیر فرش کردن مشکل، چیزی را حل نمی‌کند؛طراح و مجری پروژه «تارو تاریخ» در ادامه صحبت‌های خود با اشاره به فعالیت‌هایی که در پروژه طی هفته‌های اخیر انجام گرفته است، اظهار کرد: گاهی مدیری یا فردی در یک سازمان تصمیمی می‌گیرد که هزینه بزرگی را برای همه ایجاد می‌کند که اصلاً لازم نیست. برای استعلام وضعیت هنرمندان سازوکار مشخصی تبیین شده که می‌تواند موردتوجه همه بخش‌های مدیریتی قرار گیرد. وقتی نهادی مرجع به استعلامات را می‌دهد مشخصاً را تشخیص نداده، یعنی تمام این برخوردها ناصواب است. البته که من تلاش می‌کنم به مسیری که در حوزه معرفی تاریخ کشورم انتخاب کردم، ادامه دهم کم‌اینکه من تاکنون به احترام عزیزی که می‌دامم در وزارت‌خانه میراث‌فرهنگی دغدغه دارم؛ بصوری هم کردم و باقی مسیر را چه مدیران میراث کمک کنند چه نکنند طی خواهم کرد.